

Босна и Херцеговина
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД
Број: 11 0 У 016194 16 Увп
Бања Лука, 08.3.2018. године

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија Смиљане Мрше, предсједника вијећа, Страхине Ђурковића и Едине Чупељић чланова вијећа, уз судјеловање Сање Орашчанин као записничара, у управном спору по тужби Ћ. П. из М. Г., заступан по пуномоћнику М. М., адвокату из М. Г. (у даљем тексту: тужилац), против акта број 1032793370 од 12.2.2015. године, туженог Фонда за, у предмету остваривања права на старосну пензију, одлучујући о захтјеву тужиоца за ванредно преиспитивање пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 У 016194 15 У од 13.01.2016. године, на нејавној сједници вијећа одржаној 08.3.2018. године, донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев се одбија.

Тужилац се одбија са захтјевом за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Побијаном пресудом одбијена је тужба, против уводно означеног акта туженог, којим је одбијена жалба тужиоца изјављена против рјешења Фонда за, Филијала Б. број горњи од 29.12.2014. године. Тим рјешењем тужиоцу је признато право на старосну пензију у износу од 740,60 КМ мјесечно, почев од 31.7.2009. године; од 01.01.2013. године пензија износи 797,60 КМ мјесечно; од 01.09.2013. године пензија износи 825,52 КМ мјесечно; од 01.01.2024. године пензија износи 842,03 КМ мјесечно и од 01.10.2014. године пензија износи 858,87 КМ мјесечно.

Одбијање тужбе образложено је прихватањем разлога из оспореног акта да је тужиоцу правилно извршен обрачун пензијског основа за остварених 40 година 1 мјесец и 15 дана стажа осигурања у износу од 983,93 КМ и слиједом тога утврђена пензија у износу од 858,87 КМ мјесечно почев од 01.10.2014. године; да тужиоцу правилно нису, у пензијски основ, ушли периоди радног ангажовања, односно исплаћене новчане накнаде које је тужилац остварио у Скупштини општине М. Г., ЈП „Б...“ ЈП М. Г., Дом здравља „Д. Ј. Р.“ М. Г. и „Х. на В.“ а.д. М. Г., јер нема података да је за наведене периоде био пријављен на осигурање без обзира што је тужилац приложио образац М-4 издат од наведених правних субјеката, јер исти нису за примљени и овјерени од службе ПИО, односно није приложио доказе да је за примљене новчане накнаде плаћен допринос за ПИО; да Фонд ПИО није надлежан да врши контролу наплате доприноса јер то врши Пореска управа; да податке о осигурању тужени црпи из матичне евиденције осигураника, а који подаци су садржани у обрачуну пензијског

основа, па нижестепени суд нема основа да сумња у службене податке туженог, јер Увјерење о подацима регистрованим у матичној евиденцији има значај јавне исправе у смислу одредбе члана 159. став 1. Закона о општем управном поступку („Сл. гласник РС“ број 13/02, 87/07 и 50/10, у даљем тексту: ЗОУП).

Благовременим захтјевом за ванредно преиспитивање те пресуде (у даљем тексту: захтјев), тужилац побија њену законитост због погрешне примјене материјалног права како то произлази из садржаја захтјева. Истиче да је погрешан став нижестепеног суда да му се периоди ангажовања код четири наведена послодавца не рачунају у пензијски стаж, јер је тужилац, поред редовног времена, радио и по разним основима код ових послодаваца за који рад је примао накнаду на коју су послодавци платили допринос Фонду ПИО па та примања имају карактер плате и улазе у пензијски основ; да није од значаја чињеница што не постоје пријаве на осигурање, јер тужилац није био у радном односу код ових послодаваца него је обављао послове како је у приложеним доказима наведено будући да у пензијски стаж улази стаж за који су плаћени доприноси, а тужиоцу не мора бити познат начин функционисања обрачунског и евиденционог система туженог, нити ко врши контролу наплате доприноса „када није спорно да су доприноси за тужиоца плаћени“. Предлаже да се захтјев уважи, побијана пресуда преиначи или укине, а тужиоцу досуде трошкови спора према приложеном трошковнику.

Тужени у одговору на захтјев истиче да нису повријеђене одредбе Закона о ПИО, нити правила поступка те да остаје код навода изнесених у образложењу оспореног акта и предлаже да се захтјев одбије.

Размотривши захтјев, побијану пресуду, одговор на захтјев, те остале прилоге у списима предмета, на основу одредбе члана 39. Закона о управним споровима („Сл. гласник РС”, број 109/05 и 63/11, у даљем тексту: ЗУС), овај суд је одлучио као у изреци пресуде из сљедећих разлога:

Из података списка произлази да је тужиоцу привременим рјешењем Филијале Б. од 13.10.2009. године признато право на старосну пензију у износу од 514,38 КМ мјесечно почев од 31.7.2009. године, те да је то рјешење измијењено рјешењем истог органа од 04.3.2010. године и тужиоцу признато право на старосну пензију у износу од 737,95 КМ мјесечно. Против тог рјешења тужилац је изјавио жалбу која је рјешењем туженог број горњи од 07.3.2012. године одбијена као неоснована па је по пресуди нижестепеног суда број 11 0 У 009806 12 У од 28.5.2013. године тужба уважена и то рјешење поништено. У поновном поступку првостепени орган туженог је донио рјешење број горњи од 29.12.2014. године којим је тужиоцу утврдио право на старосну пензију у износу од 858,87 КМ мјесечно почев од 01.10.2014. године за укупно остварени пензијски стаж од 40 година, 1 мјесец и 15 дана. Оспореним актом је одбијена жалба, а побијаном пресудом је одбијена тужба и одржан на снази оспорени акт.

Побијана пресуда је правилна и законита.

На основу чињеничног утврђена произлази да је тужилац рођен 01.5.1947. године и да је на дан 31.7.2009. године имао навршених 62 године живота и остварен пензијски стаж од 40 година, 1 мјесец и 15 дана, па му је на основу члана 75. Закона о пензијском и инвалидском осигурању – Пречишћени текст („Сл. гласник РС“ број

106/05, 20/07, 33/08, 1/09, 71/09, 106/09 и 118/09, у даљем тексту: Закон о ПИО) утврђено да испуњава услове за остваривање права за старосну пензију те му је пензијски основ одређен у складу са одредбом члана 77. до 86. тог закона, а према подацима регистрованим у матичној евиденцији туженог, а онда му је слиједом тога утврђена пензија у износу од 858,87 КМ мјесечно.

Тужилац је у жалби, а и током поступка истицао да је у периоду од 1997. до 2000. године обављао функцију предсједника Извршног одбора СО М. Г. и да је по том основу примао накнаду те да је од 01.7.2000 до 31.10.2008. године примао одборничку накнаду о чему је приложио М-4 обрасце, као и да је код „Б...“ ЈП М. Г. примао накнаду по основу уговора о раду и код ЈЗУ Дома здравља „Д. Ј. Д.“ М. Г. је примао накнаду као члан управног одбора од 1998. год 2002. године и код „Х. на В.“ М. Г. по основу обављања повремених послова у 2006. години.

Међутим, тужилац није приложио доказе да су на исплаћене накнаде и уплаћени доприноси за ПИО јер се из увјерења наведених послодаваца утврђује се само да су му за те периоде плаћене накнаде, али се не наводи да му је на исплаћене накнаде извршена уплата доприноса за ПИО.

Из увјерења ових послодаваца, који се налази у спису туженог слиједи да су извршене исплате на име накнаде, али се не наводи да су плаћени доприноси за ПИО на те накнаде, осим потврде ЈЗУ Дома здравља „Д. Ј. Р.“ М. Г. број 351/09 од 20.8.2009. године у којој се наводи да су на износ од 417,00 КМ, који је исплаћен за 2002. годину, на име накнаде тужиоцу, уплаћени порези и доприноси али се не наводи који износ је уплаћен и на име ког доприноса и истовремено изражава спремност Дома здравља да, на захтјев Фонда ПИО, упати доприносе и на остале износе што упућује на закључак да на исплаћене накнаде нису уплаћени доприноси за ПИО па тужени правилно те накнаде није узео у обзир приликом утврђивања пензијског основа. Ни за други остварени рад и исплаћене накнаде, код наведених послодаваца, нема података да су уплаћени доприноси за ПИО па су управни органи правилно тужиоцу утврдили пензијски основ према Увјерењу о регистрованим подацима у матичној евиденцији туженог и одредили висину пензије у складу са одредбама члана 77. - 88. Закона о ПИО.

Мишљење Пореске управе од 10.3.2009. године, на које се тужилац позвао у жалби на првостепено рјешење, није од утицаја на рјешење ове управне ствари јер се њиме само потврђује шта се сматра личним примањем и да се на остварена лична примања врши обрачун пореза и доприноса. Њиме се не доказује тврдња тужиоца да су на остварена примања и уплаћени доприноси за тужиоца за наведене периоде, а тужилац није приложио доказе који би потврдили његове наводе.

Приложени М-4 обрасци, које су издали горе наведени послодавци, нису доказ да је за тужиоца уплаћен допринос за ПИО на исплаћене накнаде по основу уговора о раду код „Б...“ ЈП М. Г., односно за обављање одређених функција у општини М. Г., у управном одбору Дома здравља „Д. Ј. Р.“ М. Г. и „Х. на В.“ а.д. М. Г., већ само доказ да је тужилац радио одређене периоде код тих послодаваца и да је примао одређену накнаду.

Дакле, тужилац није доказао да су на исплаћене износе накнаде уплаћени доприноси за ПИО, а према одредби члана 24. Закона о ПИО у стаж осигурања рачуна

се вријеме које је осигураник, послје 15 године живота, провео у обавезном или добровољном осигурању за које је уплаћен допринос, па је првостепени орган туженог правилно утврдио пензијски основ према подацима садржаним у матичној евиденцији туженог сходно одредби члана 51. тачка 9. Закона о ПИО.

Како нису од значаја ни други наводи захтјева, то, по оцјени овог суда, у побјаној пресуди није остварен ниједан разлог њене незаконитости из одредбе члана 35. став 2. ЗУС, па се отуда захтјев тужиоца, на основу одредбе члана 40. став 1. тог закона, одбија као неоснован.

Будући да је захтјев тужиоца одбијен као неоснован, то му, сходно одредби члана 6. Закона о измјенама и допунама Закона о управним споровима („Сл. гласник РС“, број 63/11), по начелу *argumentum a contrario*, не припадају трошкови управног спора, због чега је његов захтјев за накнаду трошкова састава захтјева по адвокату одбијен као неоснован.

Записничар
Сања Орашчанин

Предсједник вијећа
Смиљана Мрша

За тачност отправака овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић